

poskytnuta výsada účinnější ochrany než pro splnění závazků jinakých. Rozdíl mezi t. zv. zákonnými závazky na straně jedné a závazky z právních jednání a z utrpěného poškození na straně druhé jest jen v důvodu jejich vzniku. Ale důvod vzniku nějakého závazku nemůže býti rozhodujícím pro poskytnutí neb odeprání právní ochrany tomu, kdo závazek za povinného splnil, neboť platně vzniklé závazky z právních jednání nebo z důvodu poškození opírají se o zákon právě tak, jako t. zv. závazky zákonné, a splní-li je někdo za dlužníka, zasluhuje zajisté stejné právní ochrany jako ten, kdo splní za dlužníka závazek uložený mu přímo zákonem. Lze přiznati, že náhradní nároky podle § 1042 obč. zák. mají prakticky největší význam při závazcích plynoucích »přímo ze zákona«, ale příčinu toho jest spatřovati v povaze a účelu jejich plnění, nikoli v důvodu jejich vzniku, a není tím vyvrácena potřeba právní ochrany i pro závazky z jiného právního titulu. Uvedeným výkladem docházíme k stejnému stanovisku, jaké zaujímá též osnova občanského zákoníka pro Československou republiku, která v § 967 přejímá sice ustanovení § 1042 obč. zák., ale vynechává z něho vědomě slova »podle zákona« (nach dem Gesetze). V motivech se tato výpustka odůvodňuje tím, že bylo přesvědčivě dokázáno (zejména Stupeckým a Krasnopolským-Kafkou), že není důvodu, omezovati § 1042 obč. zák. na t. zv. zákonné závazky, a že opačné mínění (Wellspacherovo) obecně neproniklo. Z těchto důvodů dospěl plenární senát k zásadě vyjádřené právní větou. Jí budou odklizeny potíže, které se dosud vyskytovaly stran otázky, podle kterého zákonného ustanovení by měl býti posuzován nárok toho, kdo za někoho jiného učinil náklad, který by tento jiný byl musil učiniti ne přímo podle zákona, nýbrž z jiného právního důvodu, zejména na základě smlouvy. Neboť, že i v takových případech (na př. plněny-li dávky výměnkové někým jiným než osobou smluvně zavázanou) nelze náhradu plnění proti povinnému odeprání tomu, kdo za něho plnil, obecně bylo uznáváno. Praxe si pomáhala předpisy o jednání bez příkazu (§ 1037 obč. zák.), o placení cizího dluhu (§§ 1358, 1422, 1423 obč. zák.) atd., aniž s tím vždy vycházela a aniž to právnicky plně uspokojovalo. Lze-li však podle usnesené právní věty i v takových případech podle okolností toho kterého případu se domáhati náhrady podle § 1042 obč. zák., stane se zmíněná otázka bezpředmětnou.

Čís. 10633.

Žádost o obnovu trestního řízení není důvodem odkladu exekuce na základě nálezu trestního soudu.

(Rozh. ze dne 20. března 1931, R II 34/31.)

Dlužník žádal o odklad exekuce, ježto podal návrh na obnovu trestního řízení, v němž vzešly exekuční tituly. Soud první stolice odklad povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Odklad exekuce jest přípustný jen, je-li pro to zákonný důvod. Důvody po-

všechné jsou uvedeny v § 42 ex. ř.; kromě nich lze odložit dražební řízení také ještě z důvodů uvedených v §§ 201 a 200 čís. 1 a 204 první odstavec ex. ř. V § 44 ex. ř. nejsou uvedeny další případy, v nichž lze exekuci odložit, nýbrž jsou tu jen předpisy o tom, čeho jest dále dbáti a jak jest postupovati, jde-li o povolení odkladu. Návrh povinné strany na odklad exekuce vnucenou dražbou neopírá se o žádný z uvedených zákonných důvodů, nýbrž domáhá se odkladu exekuce jen proto, že podala žádost o obnovu trestního řízení, v němž vzešly exekuční tituly. Tomu-li tak, pochybil soud první stolice, odloživ k návrhu povinné strany exekuci vnucenou dražbou, neboť obnova řízení, o níž se zmiňuje § 42 čís. 2 ex. ř., není obnovou, o níž jedná trestní řád v § 352 a násl., nýbrž obnovou, o níž jedná § 530 a násl. c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že žádost o obnovu trestního řízení (§ 352 a násl. tr. ř.) není důvodem pro odklad exekuce, v projednávaném případě zahájeného dražebního řízení, a to ani podle § 42 ani podle §§ 201, 200 a 204 ex. ř. Podle výslovného ustanovení § 42 čís. 2 ex. ř. jest žádost o obnovu důvodem odkladu jen, jde-li o exekuční titul podle § 1 čís. 1 ex. ř., nikoli jde-li o nález trestních soudů podle § 1 čís. 8 ex. ř. Opačné mínění dovolací rekurentky nemá v zákoně oporu. Použití ustanovení § 42 čís. 2 ex. ř. obdobou na žádost o obnovu v trestním řízení nelze, ježto jsou důvody odkladu v zákoně, pokud se týče v § 42 ex. ř., uvedeny výčetmo.

Čís. 10634.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jde o příhodu v dopravě, byly-li na tělese dráhy a na mostě obecnstvu jinak nepřístupném v době provozu osoby u dráhy nezaměstnané, aniž byly poučeny zřízenci dráhy, jak se mají zachovati při projíždění vlaku, a nebyly-li zvláště poučeny o tom, že zábradlí na mostě není určeno k tomu, by chránilo před pádem. V tom, že poškozený neopustil před projezdem vlaku těleso dráhy, nýbrž se opřel o zábradlí, jež povolilo, lze spatřovati po případě jeho spoluzavinění na úrazu.

(Rozh. ze dne 20. března 1931, Rv II 228/30.)

Žalobce pracoval jako tesař na mostě báňské dráhy jsoucí v provozu československých státních drah. Ustupuje před příjíždějícím vlakem, opřel se žalobce o zábradlí mostu, jež se odlomilo, žalobce spadl do prohlubně a se poranil. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu jednou polovicí a přisoudil žalobci 5.000 Kč ze zažalovaných 56.000 Kč. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalobce potud, že mu přisoudil dalších 2.500 Kč, odvolání žalovaného nevyhověl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h: Není sporu o tom, že železniční most, s něhož žalobce spadl, není obecnstvu přístupný. Bezpečnostní opatření při takovýchto želez-